

Knihovna města Plzně 1876 – 2016

(Dvanáct pohledů do minulosti a současnosti)

Pohled dvanáctý: Knihovnické perličky

O tom, že knihovny nejsou jen studenými a neosobními stánky vědy a vzdělání, že knihovníci nemusí být vždy „suchými patrony“ schovávajícími se za obroučky svých brýlí a že cesta za knihou přináší i veselé historky a zajímavé situace, svědčí následující řádky.

Holčička při akci Malý knihovník při pohledu na psací stroj povídá: „*To já znám, to je psací stroj – ten se používal ve starověku!*“

Čtenář: „*Máte v nabídce knihu **Revizor** od „Gůgla“?*“

Slečna přistoupí k pultu se slovy: „*Půjčíte mi na průkazku mé maminky?*“
Odpověď knihovnice zněla: „*Ne, průkazka je nepřenosná, ale to maminka musí vědět, protože o tom byla informována při své registraci.*“
Slečna pak bezelstně povídá: „*My to víme, já jsem to jenom zkoušela.*“

Sympatický mladý čtenář předloží legitimaci a knihovnice mu povídá: „*Nemáte zaplacený roční poplatek a doma máte **Špínu**. A **Sviňáka**.*“
(knihy I. Welshe)

Čtenář vysloví svůj požadavek: „*Chtěl bych odkoupit jednu knihu od vašeho oddělení.*“ Knihovnice odpoví, že to v žádném případě nejde. Čtenář se však nenechá odradit a pokračuje: „*A co by mě to stálo, kdybych jí ukradnul?*“

Starší manželé si půjčují několik knih:

Pán: „*Ukaž mi ten výpis, ať se podívám, dokdy ty knížky máme.*“ Paní: „*Na co? Vždyť to stejně zapomeněš...*“

Do knihovny přichází pán a ptá se: „*Jedu z výletu a mám mokré plavky. Můžu se tady převléci?*“

Čtenář: „*Chtěl bych vědět, proč a jestli se země fakt točí. Řekněte mi to nebo mi k tomu dejte alespoň nějakou literaturu.*“

Čtenář: „*Máte, **Po čem ženy touží?***“

Knihovník reaguje pohotově: „*Jestli to mám já, to nevím, ale podívám se, jestli to má knihovna.*“

Čtenář podepisující svůj výpis si mumlá: „*Co to píšu? Takhle se nejmenuju!*“

V knihovně probíhá výtvarná soutěž, kdy čtenáři mohou hlasovat, který z dětských výtvorů se jim nejvíc líbí. Jeden ze čtenářů si vše prohlíží: „*Dalo jim to dost práce, spratkům...*“

Čtenář: „*Chtěl bych si půjčit něco o ještěrkách, hlavně aby to nebylo moc přechytračený a aby tomu rozuměl i blbec. Potřebuju to do školy pro paní učitelku.*“

Čtenář: „*Kde je ten jemnej katalog?*“ (jmenný katalog)

Čtenář vrací knihy, titul **Piliny v hlavě** zůstává dlouho doma.

Knihovnick: „*Ještě máte **Piliny v hlavě**?*“

Knihovnice: „*Prosím, tady na věšák si odložte.*“

Čtenář: „*Úplně všechno?*“

Čtenář nevrací dlouho knihu o drogách.

Knihovnick: „*Přineste ty **Drogy**, chtějí je další, ať se na ně taky dostane.*“

Čtenářka vrací titul **Romeo a Julie** a ptá se: „*Nemáte pouze Romea?*“

Knihovnice vysvětluje, že celá ta hra se jmenuje Romeo a Julie.

Čtenářka na to: „*A je tato hra opravdu celá? Není zkrácená?*“

Při naučné lekci o knihovně a pohádkových knihách pro žáky 1. třídy ZŠ se jedna holčička stále hlásí. Po vyvolání bezprostředně praví: „*Paní knihovnice, máš díru na punčocháčích.*“

I takto může vypadat písemná žádost o prodloužení výpůjčky: dobríden, moc ráda bych si prodloužila výpůjčení knih mockrát děkuji a naviděnou.

Zábavné chvílky připravují i čtenáři, kteří při hledání knižních titulů hojně využívají své fantazie...

Sojka na pláži (Kafka na pobřeží)

Žižkovské čarodějnice (Žitkovské bohyně)

Skutečnost a Gobles (Baarová, Goebbels, Hitler – jak to bylo doopravdy?)

Ptáci v roští, Brabci v trní (Ptáci v trní)

Ofélie se chce koupat (Ofélie se učí plavat)

Černé auto (Poslední kabriolet)

O kanci (Mezi divočáky)

O myšlenkách a lidech (O myších a lidech)

Němá blokáda (Němá barikáda)

Děti z disharmonie (Děti z Bullerbynu)